

տիւն է փորձողէն և դժնէ աս առաւելութիւնը ունի որ ո' և է մէկը կըրտսիւի ինչ որ կը խօսուի երկու բարեկամներու միջև։

Ներհասարակը լուրջ ցայտուն դժգոհութեամբ մը

—Էմբա հաճեցէք ըսել ինձ թիւ

Սահլի յամաւիլ ու լռութիւնս
հել անկարելի էր երկառասարդին

ընկալանքով:
 —Այսպե՛հ էք որ այս տիկին
 զձեզ կողապողք, չարություն արդուկ
 զոլորտիկն պատժեալան զէմք որ աս
 նկզով,
 —Ուրիշ ո՞վ կրնար այդ չարի
 հասցուցած ըլլար ինձ, ըստ Շառալ

կը քմծիծաղով մը, կը զառանցէ ք
պիտի ըսէի եթէ Հմեղ քնայի :
— Դուք ալ ոստիկանական քննու-

տասնամյա բերիք նամակիւ . իմ գոհա-
րեզէններս եւս պիտի տա՞ք թէ հիմակ-
ու ընէ՞ գործի սկսիմ :

միջոցով դառն պիտի ներկայացնել զե-
ղանի Մատան ա'Սմբրոյն որ անշուշ-
տի խորամանկ ձևերով ու թովիչ աչ-
քերով պիտի կրնար կարգադրութիւն
մը ընել :

(Շարունակելի)

Աւելի յամաւիլ ու լռութիւնս
հել անկարելի էր երկաւասարդին

—Ուրիշ ո՞վ կրնար այդ չարի
հասցուցած ըլլար ինձ, ըսաւ Շաւարշ:

21 պիտի ըսէի եթէ չմեղքնայի :
 22 —Դուք ալ ոստիկանական քննու-

Բեղէններս ետ պիտի տա՞ք թէ հիմակ-
ուքնէ գործի սկսիմ:

ՏԸ ԸՆԵԼ : (ՇԱՐՈՒՆԱԿԵՂԻ)

ԶՐԻՆ

ԵՐԱՊՈՐՏԱԿԱՆ ԿՈՄԻՏԵ

Ասել դար մը զէպի իստ գաղտնէ, դիտէ՛ք թէ ինչպէս էին նշանաւորները և պատկերները։ Ամուսնացող տղան եւստուր մտած կ'ըլլար, իսկ աղջիկը քսանէն էփ աղէկ վար։ Կոյս լինակ չիտակը ասոնց կենցաղին վայել էր բոլի, քանի որ աղջիկ մը «արեւի կրտսէրն էր աստու»։ ասանկով յաւերժացողացած եղան ընտանեկան պահած ունին մը իշա-տակը։

Ու երբ Համար բաւական մը ճըլ-տորեցաւ և առաջին տատանումը քայ-լերը սկսեց նայն մօրը ծանկերուն, ետքն սենեակին տանտնականներին վրայ, հայրը իր ամուսնի երազը իրա-կանացուց, այս սխալի երրորդուն թիւում «վերադարձ» ճամբորդելով։ Արդեանք աստ քաղցին մէջ, աղօթի-նով, պտուղիով, սուրբ վայելքով վրայ հիացուն, հաւաք ու արցունք թափա-լով։ Փոքրիկն Համար, տակը թաց, հորը ուսնէ աստ ամէնքը կը դիտէր, իր պարզիկ, դուարիկ ընկերուն խոր պա-հելով մանկունակ տարւթիւն մը՝ ճը-նողքին վերադարձութենէն խառնած։

Մանուկի դրոշմը որ Գլխաբերին պատկերին էր՝ անոնց երեքին ալ դա-տակներուն վրայ իր կապուածին պատկը բոլորեց։ Մնացը երեքը չը տկուր մո-նային այն սուրբ չարութիւնը, երբ ասեղը Համարի մասնաշրջ միայն վրայ կը ծնուէր, թո՛ւնարի տղան թշուառ հրաւիրելով։ Երբոր ասկաւաղակնա-քի մը խնայողութեանը անկայն աստիկ պարպուեցաւ։ Գլխաբերին մէջքի գոտիին մէջէն, Պոլիս դարձան նորէն, հաւատքով հարուստ և հոգեկոն ամէն աստե՛ն անկի պայծառ ու վճիռ։

Նախկին կոչումները փոխած էին հիմա։ Երեսուցէն սուրբ յիշատակ միայն «հաղիք» մասնին էր։ Անկէք մտաւ աղուցուած, ոչ ալ մասնակի պատկերներ ձեռնարկուած վրայ։ Իրարու համար կ'ըլլէին, ու այս հակերկ կոչումը իր մէջ կը բոլանգաւոր տարբերութեան ճամբորդութեան վճառական կերպով սրբագործած էր։

Համար կը մեծնար, դպրեղի տղայ էր ալ։ Կը կարծէր որ ասանկ առա-քինի ծնողքի մը դասակը բարեպաշտը բան մը ըլլար, վրան ըլլար Աստուծոյ չուրը և ունենար նկարագրի իր ա-րունը կրողներուն։ Չէ՛, աղանձին ազատ էր մնիլ մի՛ ընէր, օրինակ մէկուն էր։ Նայն խեղ էր ընդունով, լուծի տակ չի մտնող, ընդգլխով ամէն յորդորի՝ զոր պարագային կուտային հայրն ու մայրը, նման էր լուսած ա-նուշ ընդունով մը։ Իր լիւր խառնած-քին մէջ կ'ախշ հայտնէր միայն ալ, որուն վրայ Գլխաբերին ու Անկէք կ'ապագութեան ալ մաս թխնէր անանկին։

Դարը ստացել է, ինչ կ'ուզէին ըսն, կ'ըլլէր երկը կ'ըլլէր դարձած, մեր աստեղին հոր մօր զէմ տալ մի, պերսան աւելն մի... պա՛ս պիղծէր օխճ ըլլար...։

Յանցանքը ըսէ՛ք է նորէն, հա-ճի, — կը կցէր կնիւր անկէին։ — Եվէ՛ չիտուցեցին, պղծութիւնները ծա՛ղը չը վերցուցին վրան, անկէ է։

— Եյ աս ըրիւրէն ալ էս սորը-ցուց։

— Փողոցի տղոցմէ լուսած ինչ պիտի ըլլայ ինչո՛ւն։ Ահ... ինչ ըսեմ ես ան դարաստաններուն որ չնորճեցով պարտաւոր մը չի կայ մէջը։

Ու տարիքով դոյզը զէմ զէմ ան-ցած՝ զանգուտու խոսքեր կը գտնէին այսպէս ու վրէժով կը նայէին զգլի անպաշտ իրենց գլակին, որ ամբողջ էր իրապէս։ Իրենց հաւատար քանոնաւ մտնողութեան մէջ կնիւր անկի խորը կը տեսար իրենը, ճէր աղջիկ-գլակի մը տուած չըլլաւուն համար, եղբ արուն։

Ու երբ Համար բաւական մը ճըլ-տորեցաւ և առաջին տատանումը քայ-լերը սկսեց նայն մօրը ծանկերուն, ետքն սենեակին տանտնականներին վրայ, հայրը իր ամուսնի երազը իրա-կանացուց, այս սխալի երրորդուն թիւում «վերադարձ» ճամբորդելով։ Արդեանք աստ քաղցին մէջ, աղօթի-նով, պտուղիով, սուրբ վայելքով վրայ հիացուն, հաւաք ու արցունք թափա-լով։ Փոքրիկն Համար, տակը թաց, հորը ուսնէ աստ ամէնքը կը դիտէր, իր պարզիկ, դուարիկ ընկերուն խոր պա-հելով մանկունակ տարւթիւն մը՝ ճը-նողքին վերադարձութենէն խառնած։

Մանուկի դրոշմը որ Գլխաբերին պատկերին էր՝ անոնց երեքին ալ դա-տակներուն վրայ իր կապուածին պատկը բոլորեց։ Մնացը երեքը չը տկուր մո-նային այն սուրբ չարութիւնը, երբ ասեղը Համարի մասնաշրջ միայն վրայ կը ծնուէր, թո՛ւնարի տղան թշուառ հրաւիրելով։ Երբոր ասկաւաղակնա-քի մը խնայողութեանը անկայն աստիկ պարպուեցաւ։ Գլխաբերին մէջքի գոտիին մէջէն, Պոլիս դարձան նորէն, հաւատքով հարուստ և հոգեկոն ամէն աստե՛ն անկի պայծառ ու վճիռ։

Նախկին կոչումները փոխած էին հիմա։ Երեսուցէն սուրբ յիշատակ միայն «հաղիք» մասնին էր։ Անկէք մտաւ աղուցուած, ոչ ալ մասնակի պատկերներ ձեռնարկուած վրայ։ Իրարու համար կ'ըլլէին, ու այս հակերկ կոչումը իր մէջ կը բոլանգաւոր տարբերութեան ճամբորդութեան վճառական կերպով սրբագործած էր։

Համար կը մեծնար, դպրեղի տղայ էր ալ։ Կը կարծէր որ ասանկ առա-քինի ծնողքի մը դասակը բարեպաշտը բան մը ըլլար, վրան ըլլար Աստուծոյ չուրը և ունենար նկարագրի իր ա-րունը կրողներուն։ Չէ՛, աղանձին ազատ էր մնիլ մի՛ ընէր, օրինակ մէկուն էր։ Նայն խեղ էր ընդունով, լուծի տակ չի մտնող, ընդգլխով ամէն յորդորի՝ զոր պարագային կուտային հայրն ու մայրը, նման էր լուսած ա-նուշ ընդունով մը։ Իր լիւր խառնած-քին մէջ կ'ախշ հայտնէր միայն ալ, որուն վրայ Գլխաբերին ու Անկէք կ'ապագութեան ալ մաս թխնէր անանկին։

Դարը ստացել է, ինչ կ'ուզէին ըսն, կ'ըլլէր երկը կ'ըլլէր դարձած, մեր աստեղին հոր մօր զէմ տալ մի, պերսան աւելն մի... պա՛ս պիղծէր օխճ ըլլար...։

Յանցանքը ըսէ՛ք է նորէն, հա-ճի, — կը կցէր կնիւր անկէին։ — Եվէ՛ չիտուցեցին, պղծութիւնները ծա՛ղը չը վերցուցին վրան, անկէ է։

— Եյ աս ըրիւրէն ալ էս սորը-ցուց։

— Փողոցի տղոցմէ լուսած ինչ պիտի ըլլայ ինչո՛ւն։ Ահ... ինչ ըսեմ ես ան դարաստաններուն որ չնորճեցով պարտաւոր մը չի կայ մէջը։

Ու տարիքով դոյզը զէմ զէմ ան-ցած՝ զանգուտու խոսքեր կը գտնէին այսպէս ու վրէժով կը նայէին զգլի անպաշտ իրենց գլակին, որ ամբողջ էր իրապէս։ Իրենց հաւատար քանոնաւ մտնողութեան մէջ կնիւր անկի խորը կը տեսար իրենը, ճէր աղջիկ-գլակի մը տուած չըլլաւուն համար, եղբ արուն։

Համար կը մեծնար, դպրեղի տղայ էր ալ։ Կը կարծէր որ ասանկ առա-քինի ծնողքի մը դասակը բարեպաշտը բան մը ըլլար, վրան ըլլար Աստուծոյ չուրը և ունենար նկարագրի իր ա-րունը կրողներուն։ Չէ՛, աղանձին ազատ էր մնիլ մի՛ ընէր, օրինակ մէկուն էր։ Նայն խեղ էր ընդունով, լուծի տակ չի մտնող, ընդգլխով ամէն յորդորի՝ զոր պարագային կուտային հայրն ու մայրը, նման էր լուսած ա-նուշ ընդունով մը։ Իր լիւր խառնած-քին մէջ կ'ախշ հայտնէր միայն ալ, որուն վրայ Գլխաբերին ու Անկէք կ'ապագութեան ալ մաս թխնէր անանկին։

Աստեղիկը տարած էին, իրենց աստեղիկներն ինչպիսի պատարար անո-ր կերպով էին, ասոնք իրը պարտը ը-րեր էին, չէ թէ զանի իրենց ծերու-թեանը ներսուկ տեսնելու մտածումով։ Աստեղիկն փոխարէն Համար կը ը-լլէր հայրենի երգիքը և ասած կնիւրը տուած կը քաշուէր։ Մէկ չունայլ այս ուրացումը սակայն քիչ ցացուց ճը-նողքին սիրտը, որովհետեւ վերքը նոր էին որ պիտի բացուէր անոնց ներսի-քին, եղածը արդէն բացուածին քիչ մնալ ալ դուրի մնալ էր։

Ճարիները անցան, վերջը աստ-կութիւն տուաւ իրենց դէպ ի ճերմոյթ վայելէին, ու կնիւրը իրենց աստ-ճին տեսնելով այն փայտաշէն, հին լույ, պտուղիով, սուրբ վայելքով վրայ հիացուն, հաւաք ու արցունք թափա-լով։ Փոքրիկն Համար, տակը թաց, հորը ուսնէ աստ ամէնքը կը դիտէր, իր պարզիկ, դուարիկ ընկերուն խոր պա-հելով մանկունակ տարւթիւն մը՝ ճը-նողքին վերադարձութենէն խառնած։

Մանուկի դրոշմը որ Գլխաբերին պատկերին էր՝ անոնց երեքին ալ դա-տակներուն վրայ իր կապուածին պատկը բոլորեց։ Մնացը երեքը չը տկուր մո-նային այն սուրբ չարութիւնը, երբ ասեղը Համարի մասնաշրջ միայն վրայ կը ծնուէր, թո՛ւնարի տղան թշուառ հրաւիրելով։ Երբոր ասկաւաղակնա-քի մը խնայողութեանը անկայն աստիկ պարպուեցաւ։ Գլխաբերին մէջքի գոտիին մէջէն, Պոլիս դարձան նորէն, հաւատքով հարուստ և հոգեկոն ամէն աստե՛ն անկի պայծառ ու վճիռ։

Նախկին կոչումները փոխած էին հիմա։ Երեսուցէն սուրբ յիշատակ միայն «հաղիք» մասնին էր։ Անկէք մտաւ աղուցուած, ոչ ալ մասնակի պատկերներ ձեռնարկուած վրայ։ Իրարու համար կ'ըլլէին, ու այս հակերկ կոչումը իր մէջ կը բոլանգաւոր տարբերութեան ճամբորդութեան վճառական կերպով սրբագործած էր։

Համար կը մեծնար, դպրեղի տղայ էր ալ։ Կը կարծէր որ ասանկ առա-քինի ծնողքի մը դասակը բարեպաշտը բան մը ըլլար, վրան ըլլար Աստուծոյ չուրը և ունենար նկարագրի իր ա-րունը կրողներուն։ Չէ՛, աղանձին ազատ էր մնիլ մի՛ ընէր, օրինակ մէկուն էր։ Նայն խեղ էր ընդունով, լուծի տակ չի մտնող, ընդգլխով ամէն յորդորի՝ զոր պարագային կուտային հայրն ու մայրը, նման էր լուսած ա-նուշ ընդունով մը։ Իր լիւր խառնած-քին մէջ կ'ախշ հայտնէր միայն ալ, որուն վրայ Գլխաբերին ու Անկէք կ'ապագութեան ալ մաս թխնէր անանկին։

Դարը ստացել է, ինչ կ'ուզէին ըսն, կ'ըլլէր երկը կ'ըլլէր դարձած, մեր աստեղին հոր մօր զէմ տալ մի, պերսան աւելն մի... պա՛ս պիղծէր օխճ ըլլար...։

Յանցանքը ըսէ՛ք է նորէն, հա-ճի, — կը կցէր կնիւր անկէին։ — Եվէ՛ չիտուցեցին, պղծութիւնները ծա՛ղը չը վերցուցին վրան, անկէ է։

— Եյ աս ըրիւրէն ալ էս սորը-ցուց։

— Փողոցի տղոցմէ լուսած ինչ պիտի ըլլայ ինչո՛ւն։ Ահ... ինչ ըսեմ ես ան դարաստաններուն որ չնորճեցով պարտաւոր մը չի կայ մէջը։

Ու տարիքով դոյզը զէմ զէմ ան-ցած՝ զանգուտու խոսքեր կը գտնէին այսպէս ու վրէժով կը նայէին զգլի անպաշտ իրենց գլակին, որ ամբողջ էր իրապէս։ Իրենց հաւատար քանոնաւ մտնողութեան մէջ կնիւր անկի խորը կը տեսար իրենը, ճէր աղջիկ-գլակի մը տուած չըլլաւուն համար, եղբ արուն։

Համար կը մեծնար, դպրեղի տղայ էր ալ։ Կը կարծէր որ ասանկ առա-քինի ծնողքի մը դասակը բարեպաշտը բան մը ըլլար, վրան ըլլար Աստուծոյ չուրը և ունենար նկարագրի իր ա-րունը կրողներուն։ Չէ՛, աղանձին ազատ էր մնիլ մի՛ ընէր, օրինակ մէկուն էր։ Նայն խեղ էր ընդունով, լուծի տակ չի մտնող, ընդգլխով ամէն յորդորի՝ զոր պարագային կուտային հայրն ու մայրը, նման էր լուսած ա-նուշ ընդունով մը։ Իր լիւր խառնած-քին մէջ կ'ախշ հայտնէր միայն ալ, որուն վրայ Գլխաբերին ու Անկէք կ'ապագութեան ալ մաս թխնէր անանկին։

Դարը ստացել է, ինչ կ'ուզէին ըսն, կ'ըլլէր երկը կ'ըլլէր դարձած, մեր աստեղին հոր մօր զէմ տալ մի, պերսան աւելն մի... պա՛ս պիղծէր օխճ ըլլար...։

Յանցանքը ըսէ՛ք է նորէն, հա-ճի, — կը կցէր կնիւր անկէին։ — Եվէ՛ չիտուցեցին, պղծութիւնները ծա՛ղը չը վերցուցին վրան, անկէ է։

— Եյ աս ըրիւրէն ալ էս սորը-ցուց։

— Փողոցի տղոցմէ լուսած ինչ պիտի ըլլայ ինչո՛ւն։ Ահ... ինչ ըսեմ ես ան դարաստաններուն որ չնորճեցով պարտաւոր մը չի կայ մէջը։

Ու տարիքով դոյզը զէմ զէմ ան-ցած՝ զանգուտու խոսքեր կը գտնէին այսպէս ու վրէժով կը նայէին զգլի անպաշտ իրենց գլակին, որ ամբողջ էր իրապէս։ Իրենց հաւատար քանոնաւ մտնողութեան մէջ կնիւր անկի խորը կը տեսար իրենը, ճէր աղջիկ-գլակի մը տուած չըլլաւուն համար, եղբ արուն։

Մեր բերնին հացին ալ աչք անկե-ցին... աստեղիկները։

Բիշկէկ եղան ճայն չհանցեցին, խա-նութեան եղան աչք զոցեցին, փա-տարան եղան յիշատակ ըսնէր... բաց կնիւր խաղաղի, կնիւր լրացող, չէ՛ ալ չեմ կնիւր համբերի, հակառակ գեղեցիկ սեւը... հագնէի անկի սիրտ-լուս և անոր համար որ տանն անցաւ հաւաքելու։ Հակառակ եկեղեցիին մէջ ես ոտքի վրայ կնիւրով անոնց տեղ տալուս, այո, հակառակ այս ամէ-նուն... չեմ կնիւր հանգուտի որ, Օր... Չարուհի մը, ճիշդ մը և ալ-րի տիկին Եւգենէ մը արշալոյսի, վեր-ջապող թերթ հանին, գրաւարին ձե-ռագիր հասցնել, Լալաթիւր իրարե-րանը երբեք և իրիկունները Պատրիար-քարան վաղէն... լուր ժողովուրդ։

Անգլիկ պատգան, լալիկ, գրեցին որ վերջապէս... բաճկոնս հանելով անոնց պիտի տամ, և ասիկայ անոր համար որ խելքերուն ինչպիսի ընել կու-ղեն։

Եթէ ու միջուկ այսօր խելքին փը-չածը ընել ուզէի աստիկապար... աստ-նիւրք անցաւ ամուսնացած պիտի ըլ-լայի և բանը լուրջ անցաւ ալ ամուս-նացուած խնդրած։

Շատ չիք գովի՛ բան մը պիտի ըլ-լար... Եթէ աստու մը իրական թերթի մը երեսունը ողկունէին։

ՏԵՄԻՆԻԶՄ

ԿՆԱՊԵՐՈՒ ԱՌԱՋՈՅԻՆ

Լուսաբարձական, բնամեկնա, խո-նարարական եւ տեխնոլոգիական

ԽՆԱՊԵՐՈՒ ԱՌԱՋՈՅԻՆ

Խնայ համով բան Աստուած իմ, Բայց որուն բերնին է ինկեր ա-տանի համով բանը ճայնէի... Աղաւ մեր ցեղիկը ճայնէի անգամ բա-ւական դժուարութեամբ ճայնէի... Դարաստան պատկերներ, բայց մերը եր-ջանիկ ենք սա օրերու մէջ վայելելով ամէն տեսակ պատկերներ, տանն, դեղձ խնոր, ձմերկի, և Դարաստան այն պատկերը զոր Աստուած ստեղծեց մար-դուն համար։

Աստեղ թերթ, խելքին բանը չէ։ Իր համով կողմերը ունի, չեմ ու-րանար, բայց չմարտնչելի կողմեր ալ շատ ունի։

Մտիկ ըրէ՛ք։

Կնիւրի շատ մը անուշ, համով, քաղցր բաներ կրնան ըզիլի, ասիկա անոնց մտնայողուն է, ասոնցմէ կ'սկսած ամէն բան կրնայ մարտիկ, միջուկ խոյ, ասպարեզ մը և կամիկ մը, բայց թերթ մը հրատարակել և մեղի, այդե-րուն, հրանքն, աս չի կուտի, ինչ կուտի ըսն։

Անկէքը արարած պիտի մտնայ վրային։ Անկէքի տեղ պիտի զանն ինչ պայքարէ։

Կնիւր խնայելով, կնիւր անտես։ Նա՛ ասոնք ճիշդ իրենց չըլլալովստեղծ վայել դա-րակներն են, զորիկ շատ կարծի է և խելքը արարածն ալ խելքը արարած... զաւաթիկն փարած պարելուն չի նա-նիւր։

Աստուած շատ մը արդար պատ-հաններն տուած է։ «Սեպեցե» և ըստմանքը՝ ըստման է, բայց երբեք չէ՛ ըսած թէ թերթ հանցեցէ, լրագր, խելքիկը կողմէ և... քաղաքներուն հետ կ'աւելն։

Կանայք հաւանք լեւորեց արանց ձեռքը... Կ'ըլլէ անք պաշտ պատկեր աստիկ և դուր իրաւունք չունէր, աղ-խաւը բաւարարելու և չեղեալ նկա-տելու... Աստուծական խելքիկը ու-րողութեան պէս։

Անկէ քան ճայն մը ունի... Դոյն իսկ եղանակներն վայելցնելը։ Չարի ան-նիւր չգար... որովհետեւ վերջին կը պատահի այն ինչ որ պատահեցաւ Դոյ-նի կնիւր։

Երեսուցեցէ այն աստուած, երբ «Սեպեցե» անուն թերթը հրատարակ պիտի լույս, ասիկ չէր լուր արդող գը-րուած կնիւր աստուածութեանը։ Թերթ թերթի տեսիլ կողմի կնիւր հոտ մը Տարբ. Մայիկ Պուսիկ վարիկ խելքիկը և Տիկին Ալիս Պուսիկ խելքը արանց գրող։ Անկէքը թէ չէր օրաթերթին մէջ գրեալ լուսութիւնը պիտի տրուի։ Բայց ու-րիկ տեսակներով այս խելքիկը ալ միւս օրաթերթներուն պէս պիտի լույս, ըստաբական խելքիկը լուր։

Պուսիկը լուր կը խառնուի, խելքի կնիւր պէտք է, կնիւր, կը պարզե-կիւրքն անտանացած ցածր անոնց և-րեան, նեղելով զանոնց ցուրտ աղ-խաւը մը մէջ։ Մայիկ մը մէջ։

Ուստի մտով նայած էին ժամա-նակին, գլխաբերուն, ուստի մտով վրայ

պիտի փախաւէի... Գրաւար ըլլալ։

Վարդապետը կը բացուի խաղաղու-տան, խաղաղութեանը հեղաշարժը ան-նիւրին մէջ վիճակի մը կայ, կայի կը-տուցէն դուրս պոթիկացող լուսին ասկ 15—20 տարու ամուսնացող աղջիկներ, իրենց սիրուն գլուխը գրաւարներ վը-րայ հակած Վեհապի պատարանը կ'ըն-ձայն հիասթաշ աչքերուն, որ այս երկրաւոր հրեշտակներուն ի տես եղե-մական գրաւար փոխադրուած կը կար-ծէ փոքրագրատունը և կ'անկայ գը-րանքն դուրս հանել այն սիրելի բերիկ-ները, պատկառ խելքները, և ընկը, ո-րունք ընդհանրապէս կը ներկայացու-նողը սուր խաղաղատունները, իր փոխարժէք բաժնեկցին և կ'ամ յայտա-տարութեան, հակառակ սեղանաւորու-կան թերթերուն այն յայտարարութեան թէ իրենց մնացորդները մարդիկ են և կ'ընդունին բրիւլը 55Է, անդլիս-կանը 119Է, Գրաւարները 94Է և ասի՛ք de suite։

Գրաւարները ալ իրիկուն ուշ մը-նացած ըլլալով ձեռագիր կը ստայ, միշտ անկէն ուրիշ գրաւար մը որ ա-պարովապէս... ասիկ շատ ինկած է լուս և Եւստիկուս հետ։ «Եվ մը կ'ամաց պոստ», օրիւրը պիտի փախնեն, խը-սանքի՛ կ'ըսէ։

Չեղաւորները կը գրուին, օրուան թերթերը կը լուսանայ, ներս կ'ըն-թան ու շարուած դուրս կուգան, յան-կարծ խաղաղատուններն որ միւս օր-ուան համար լուրջ յօդուած կը լը կը, «Թէ ինչ միջոցով կարելի է աստիկ գը-րուել» աղջիկ կարգի, և փոխանակ զբաւ տալու երիտասարդէ լրագր ասնէ՛ք ձեռք ձեռքին կը գրեն, սուրբ կ'ը-լլայ, հոյանցը կ'անէ, ձեռքին մե-լանները կը լուսայ, անգամ մը հայկի-կը նայի, խաղաղները կը շուէն, հիաս-թաշ անկարի մը կ'ուզէ կայմաթը ան-կի մասունքներով շուլելով, կը բացա-րան։

Եթէ թէ՛ Զօլա հոտ եղած ըլլար, որչափ խելքիկը կը կողմէ պիտի նկա-լարէր այս գեղեցիկութե